

Můj život s knihovnou

Iva Vávrová

Můj život s knihovnou mě docela bavil. Nastoupila jsem tam jako mladá dívka a vyšla odtud po dlouhém čase jako stará žena. To už se dnes moc nenosí. Nejdřív jsem pracovala jako metodička. Bavilo mě objíždět Orlické hory, rozvážet čtivo po vesničkách a dávat do pořádku malé knihovny. Poslouchala jsem příběhy lidí a občas si dodávala důstojnosti drdolem a brýlemi, ale stejně mi říkali: Copak nám, děvče, dnes vezeš? Prádelní koše s knihami se časem bohužel podepsaly na mojí páteři. Vážily víc než tehdy já.

Také jsem dvakrát týdně půjčovala v oddělení pro dospělé. Tenkrát dělali všichni všechno. Balila jsem i knihy do papíru a lakovala je lihovým lakem, dodnes cítím tu vůni. Při půjčování jsem hrávala podpultové desky a mládež se dívala přízemními okny knihovny, jestli mám službu, protože to se vždy hrálo. Dospělí si stěžovali, takže se pak smělo hrát jen od pěti do šesti. Také jsem ráda pořádala besedy. V naší knihovně se představili různí spisovatelé, ilustrátoři, např. V. Tesař, herci - M. Horníček, Julie Charvátová, M. Částek s divadlem jednoho herce, fotograf Jindřich Marco...

Po návratu z mateřské dovolené jsem se ocitla v dětském oddělení. Místo Prousta, Joyce, Sartra a dalších mých oblíbenců na mě najednou z regálů shlížely řady dětských knih, ve kterých jsem se moc neorientovala. Dětství bylo daleko a mé děti malé. Hodně jsem jim předčítala a mezery se postupně zaplnily. Mám od přírody hrůzu z nudy, a tak jsem patřila k zakladatelům KDK SKIP a jeho mozkovému trustu. Jezdila jsem na krásné semináře do Jičína i jinam, kde jsme se s kolegyněmi svou prací vzájemně inspirovaly. Díky jejich organizátorkám! V knihovně jsem pořádala také výstavy malířů - M. Novotné, V. Tokoše... a výstavy dětských kreseb, protože mám ráda výtvarno. Poznala jsem se i s autory dětských knih - paní Borskou, Braunovou, Březinovou, J. Palmem a dalšími.

Občas jsme udělali nějaký happening, např. Cesta do knihovny ve spolupráci se ZUŠ, Zimní čtení pohádek, výstavy loutek... a samozřejmě Noci s Andersenem. Mám ráda, když se něco děje. Nakonec jsem se ocitla i na druhém břehu a začala dětské knihy také psát. Nejdřív mě děsilo, že má kniha O čarodějce, která zaspala století, skončí zaprášená na regále a nikdo si ji nebude brát domů a poskytovat jí azyl po dobu výpůjční lhůty. Ale už je myslím dost opotřebovaná.

Protože si cením umění včas odejít, jsem už „rentiérka“. Karel Kryl mi zprofanoval slovo „důchodce“, i když jinak ho mám ráda. Navštěvuji knihovny už jen jako náruživý čtenář a občas „dělám spisovatelku“, když mě pozvou někam na besedu. Baví mě to a teď právě píšu detektivku pro teenagery. Jestli to vyjde, kupte si to! Svůj čas dělím mezi péči o svou devadesátiletou maminku, manžela, vnuka Tadeáše a bulteriéra Jeníka, poznávám nová místa a pendluji mezi chalupou, Prahou, kde žijí děti, a renovací našeho starého domu. Konečně mám čas chodit na vernisáže a za kulturou.

A co jsem neměla v knihovně ráda? Vyřazování knih z různých důvodů, malování, stěhování a vybírání peněz. Milovala jsem naopak nakupování knih, katalogizaci a seznamování se s novými přírůstky z různých oborů i žánrů. Poznala jsem díky knihovně mnoho zajímavých a dobrých lidí a spoustu knih, které mi umožnily poznat hodně jiných životů i krajin duše.

Knihovník musí být trochu diplomat, trochu psycholog, znalec literatury a nadšenec, opatřený poker face. Knihovna je místo, kde by se měli lidé cítit dobře jako doma v obýváku, ale dostat odpovědi i na své nejšílenější dotazy. Knihovník by ale měl dokázat přimět čtenáře, aby vrátili i své nejmilejší knihy, hlavně ty, které se už nedají sehnat. Zachovat vlídnou tvář, když na sebe čtenář strhne regál, chce po vás vypracovat seminární práci nebo poradit se sexem...

Přeji všem činným knihovníkům hodně milých čtenářů, rozzářených dětských očí, peněz na knihy, dobré počítače, dobré knihy, nápady a hlavně, aby vás to pořád bavilo!

Vaše „exkolegyně“ Iva Vávrová